

Bernard Duimel, wethouder

Ik heb in de Deventer binnenstad op elke hoek van de straat wel een verhaal. In veel van die verhalen valt de naam van Bernard Duimel. Weinig mensen hebben zo hun stempel op de Deventer binnenstad gedrukt als hij.

Wanneer ik in juni 2018 aan zijn ziekbed zit, halen we herinneringen op aan onze samenwerking in het Jongeren centrum De Zambar (1968), zijn entree in de politiek en zijn jaren als PvdA-raadslid en wethouder van Deventer (1970-1986).

‘Ik had burgermeester willen worden,’ zegt hij wanneer ik hem er naar vraag. ‘Ik had de eerste homo-burgermeester van Nederland willen worden, maar dat zat er niet in.’

We kennen elkaar uit het welzijnswerk van de eindjaren '60. Bernard is dan getrouwd en heeft twee kinderen.

In 1969 maakt hij een dubbele axel in zijn leven. Eén: hij bekeert zich tot de herenliefde en twee: hij gaat de politiek in.

Zijn bekering tot de herenliefde doet hij met rechte rug en met een open blik. Hij loopt als één van de eersten hand in hand met een vriendje door de stad en wordt

de eerste voorzitter van de Deventer afdeling van het COC.

Ik hoor hem tegen iemand zeggen: ‘Ik van de verkeerde kant? En u van de goede kant zeker. Nou gefeliciteerd!’

Nieuw Links in de PvdA.

Bernard Duimel sluit zich aan bij de beweging van PvdA-Nieuw Links van Stef Huis in 't Veld.

Dankzij die beweging krijgt de PvdA in het verkiezingsjaar 1970 een flinke aanwas van leden. Er komen dat jaar vijf PvdA-nieuwlichters in de gemeenteraad. Het zijn welzijnswerker Stef Huis 't Veld, docent Willem van Gent, kunstenaar Jacques Magendans, kunstenaar Jan Slijkhuis en welzijnswerker Bernard Duimel.

Ik help als aanhanger van Nieuw Links Bernard bij zijn verkiezingsactie in jongerencafés en dancings. De verkiezingsactie heet ‘Neem mee! Een PvdA-raadslid als gastdeejay.’

Bernard houdt alleen van klassiek en Gregoriaans, maar voor de goede zaak draait hij Bob Dylan (Times), Bots (Zeven dagen lang) en de Internationale (Hé joh, ze houden je eronder).

De ideologie van de PvdA vat hij samen met de Latijnse spreuk ‘Ecce quam bonum et quaju cundum habitare fratres in unum’. Zie toch eens hoe heerlijk het is om als broeders bij elkaar te zijn!

Het aanwezige PvdA-raadslid Jo Jurgens zegt: ‘Duimel is de eerste arbeider die latijn spreekt.’

Jurgens bedoelt het niet misprijzend, hij is gewoon verbaasd.

Succesvol politicus

De eerste arbeider die Latijn spreekt, de eerste Deventer homo die uit de kast komt en de eerste welzijnswerker die in de politiek gaat. Je zou denken: Bernard Duimel is bij de PvdA een vreemde eend in de bijt.

Maar dat is niet zo.

Hij ligt goed bij de PvdA-achterban. Hij is kind aan huis in de Rivierenwijk en in het Rode Dorp en wanneer de gemeente iets te verhapstukken heeft met woonwagenbewoners of met hooligans, stuurt het college Bernard Duimel erop af.

Hij zorgt dat hij vaak in de krant komt en in het gemeentehuis beheerst hij een scala aan strategieën om zijn doel te bereiken: hij kan smeken, charmeren, dreigen, bluffen en negeren. Hoe het uitkomt.

Bij zijn ziekbed in juni 2018 bij hem thuis in de Melksterstraat herinneren we

ons een vergadering van opposanten tegen zijn voorganger op Onderwijs en Cultuur wethouder Trijn van Weperen.

Wanneer mevrouw Van Weperen min of meer toevallig de vergaderruimte binnenkomt, valt iedereen stil. Bernard niet. Bernard gaat staan, biedt haar een stoel aan en zegt: 'Kom er bij, beste mevrouw, we hebben het net over u.' Even daarvoor is het 'dat verschrikkelijke mens', nu is het 'beste mevrouw'.

Hij kan het goed vinden met de VVD en met zijn partijgenoot en dwarsligger Stef Huis in 't Veld.

Op een vergadering van de raadscommissie Cultuur ontnemt Bernard Stef Huis in 't Veld het woord. Stef houdt zich niet aan zijn spreektijd.

Kwaad loopt Stef het ene na het andere rondje om de vergadertafel, want dat kan de voorzitter hem niet verbieden.

Bernard houdt het aantal rondjes bij en aan het eind van de vergadering zegt hij tegen de notulist: 'Wilt u in het verslag opnemen, dat de heer Huis in 't Veld als bijdrage aan de vergadering tweeënveertig rondjes om de tafel heeft gelopen?'

Het scala aan strategieën komt hem ook goed van pas bij het binnenhalen van rijks gelden voor het onderwijs en de monumentenzorg. Hij heeft persoonlijke contacten met hoge ambtenaren uit Den Haag. Hij nodigt ze gewoon uit om eens een kijkje in Deventer te komen nemen en een hapje met hem te eten.

Zo zorgt hij voor de Academie Mens en Arbeid, de regionale Pedagogische Academie (was bijna in Apeldoorn gekomen), het Iordenshuis (volwasseneneducatie), de Athenaeumbibliotheek, het Creatief Centrum, het Speelgoedmuseum en de Bergkerk.

Waarnemend burgemeester

In 1982 overleeft Bernard Duimel ternauwernood een machtsstrijd met PvdA-wethouder Seef Moester. Hij wordt op de been gehouden door de Nieuw Links-leden en krijgt opnieuw vier jaar te gaan als waarnemend burgemeester en wethouder voor Ruimtelijke Ordening en Stadsvernieuwing.

Monumentenzorg had hij al, nu krijgt hij ook de verantwoordelijkheid voor het Bergkwartier, het Stadskantoor, de Assenstraat, het Klooster en het Noordenbergkwartier.

Kortom: Bernard Duimel voelt zich in de politiek als een vis in het water.

Wanneer mijn zoon een keer meegaat naar een raadsvergadering en wethouder Duimel samen met burgemeester Waal de raadszaal ziet binnenkomen, zegt hij: 'Wethouder Hekking van Juinen! Net Kooten en Bie.'

Wanneer Bernard waarnemend burgemeester en hoofd van de politie is, krijgt hij te maken met een sit-in blokkade van het treinvervoer van Amerikaanse wapens.

Hij gaat ter plekke kijken, hij zegt: ‘Jongens dit kan niet hoor! Hier krijg ik problemen mee. Dit moet binnenkort afgelopen zijn.’

De directeur van de NS eist dat de politie meteen ingrijpt en de blokkade opheft. ‘Dat doen we niet in Deventer,’ zegt de waarnemend burgemeester. ‘Het zijn idealisten, het zijn verzetsstrijders. Die krijgen later een lintje wegens moedig gedrag. Dat lintje moet ik ze dan uitreiken, maar dat willen ze dan niet, want ik heb opdracht gegeven om de blokkade te doorbreken.’

Regeren is vooruitzien.

Zo halen we aan Bernards ziekbed herinneringen op aan zijn politieke jaren. Bernard knapt er zienderogen van op.

Wanneer ik wegga en hem beterschap wens zegt hij: ‘Onkruid vergaat niet.’ Maar onkruid vergaat ook.

